

Sygn. akt VI U 2867/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant – st. sekr. sądowy Jolanta Bieniaszewska

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2014 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania W. T. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 9 sierpnia 2013 r., znak: (...)

w sprawie W. T. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonej

W. T. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności

do pracy od 1 lipca 2013r. do 30 czerwca 2015r. ,

II stwierdza odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału

w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do

wydania decyzji.

Na oryginalnie właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 2867/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 sierpnia 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. – po rozpoznaniu wniosku W. T. (1) z dnia 27 maja 2013r. – odmówił wnioskodawczyni (ubezpieczonej) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 5 sierpnia 2013r. ustalające, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Odwołanie od tej decyzji wniosła ubezpieczona, domagając się przyznania prawa do renty na dalszy okres.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje:

Ubezpieczona W. T. (1) (urodz. (...)) w okresie od 27 września 1994r. do 30 czerwca 2013r. uprawniona była do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 27 maja 2013r. złożyła wniosek o przyznanie jej renty na dalszy okres.

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 4 lipca 2013r., a następnie – po rozpoznaniu sprzeciwu ubezpieczonej od tego orzeczenia – orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 5 sierpnia 2013r. ustalono, iż nie jest ona niezdolna do pracy.

Z tej przyczyny zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy

(okoliczność niesporna, potwierdzona dokumentami z akt rentowych).

W celu zweryfikowania stanowiska organu rentowego Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych specjalisty medycyny pracy oraz specjalisty neurologa, którzy rozpoznali u badanej W. T. padaczkę z napadami złożonymi.

Na podstawie przeprowadzonych badań sądowo-lekarskich i po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską dotyczącą leczenia ubezpieczonej biegli sądowi stwierdzili, iż stan jej zdrowia upośledza sprawność organizmu w stopniu powodującym dalszą okresową, częściową niezdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Biegli wyjaśnili, iż przyczyną stwierdzonej przez nich niezdolności do pracy ubezpieczonej jest stan ośrodkowego układu nerwowego. Ubezpieczona jest leczona przez neurologa z powodu padaczki od 1994r. i podaje, że ma napady nieobecności do kilku dni. Jest także leczona z powodu zaburzeń nastroju i bólów głowy oraz nasilają się u niej zaburzenia pamięciowe. W badaniu EEG potwierdzone zostały zmiany napadowe znacznego stopnia. Biegli sądowi nie zaobserwowali poprawy w stanie zdrowia badanej i ustalili, iż jest ona nadal częściowo niezdolna do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji na okres dalszych dwóch lat, to jest do czerwca 2015r. Dodatkowo wyjaśnili oni, iż dysponowali tymi samymi dowodami co organ rentowy.

(protokół badań sądowo- lekarskich i orzeczenia lekarskie z dnia 4.03.2014r. – k. 16-17 akt sprawy).

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do tego czy ubezpieczona - po ustaniu orzeczonej do dnia 30 czerwca 2013r. niezdolności do pracy- jest niezdolna do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji na dalszy okres.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) na wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w punktach 3 ust. 1 tego artykułu, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Artykuł 12 i 13 ustawy emerytalnej wskazują, iż niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolna do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do i wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się:

1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,

2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcie innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Podstawą ustalenia częściowej, okresowej niezdolności do pracy ubezpieczonego był - dla Sądu orzekającego w sprawie - dowód z opinii powołanego w sprawie zespołu biegłych sądowych. Opinia ta zawierała szczegółowe i precyzyjne ustalenia i wnioski. Zespół biegłych kompleksowo zbadał stan zdrowia ubezpieczonej pod względem możliwości wykonywania przez nią pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, rozpoznając u badanej schorzenie, które czyni ją nadal częściowo niezdolną do pracy.

Opinia biegłych sądowych nie była kwestionowana przez strony (pismo pełnomocnika organu rentowego k.28), a ponadto organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie ubezpieczonej prawa do renty zgodnej z tą opinią.

W ocenie Sądu Okręgowego w tej sytuacji dowód z opinii biegłych sądowych dawał pełne podstawy do ustalenia, iż ubezpieczona w okresie od 1 lipca 2013r. do 30 czerwca 2015r. nadal jest częściowo niezdolna do pracy. Dowód ten zawierał szczegółową analizę stanu zdrowia ubezpieczonej, a ponadto cechował się logicznością argumentów biegłych, precyzją i wiarygodnością wniosków końcowych. Opinia biegłych miała zatem taką moc dowodową, która pozwalała na dokonanie na jej podstawie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń i na merytoryczne rozstrzygnięcie sporu.

Powyższe motywy uzasadniały zatem zmianę zaskarżonej decyzji na podstawie art. 477¹⁴ §2 K.p.c. w związku z powołanymi wcześniej przepisami prawa materialnego, i dlatego Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

W punkcie II sentencji wyroku organ rentowy obciążony został odpowiedzialnością za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji – na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej – gdyż materiał dowodowy, którym dysponowały lekarskie organy orzecznicze ZUS w postępowaniu administracyjnym był tożsamy z tymi dowodami, na podstawie których orzekł powołany w sprawie zespół biegłych sądowych. W takim wypadku wadliwe orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS co do stwierdzonej zdolności do pracy ubezpieczonej kreuje powyższą odpowiedzialność w sposób nie budzący wątpliwości.

Na oryginalnie właściwy podpis.